

[Clausager.]

faar Afgiften af de 180 Mill. kg, vi avler — det plejer sædvanlig at være 140 Mill. kg —, er Statens Indtægt ved Sukkerordningen forøget fra 7 Mill. Kr. til 9 Mill. Kr., og af de 40 Mill. kg, der er tilovers, faar den 2 Mill. Kr.; saa alt i alt faar Staten for Resten en pæn lille Forretning ud af det.

Men jeg skal ikke indvende noget imod, at man søger en lidt stærkere Garanti. Spørgsmaalet er saa blot: Hvem skal garantere? Og her maa jeg sige, jeg er ikke helt tilfreds med det, Ministeren udtalte i sin Forelæggelsestale. Jeg forstod ham saaledes, at han havde afsluttet Akkord med Roedyrkerne og var begyndt at forhandle med Fabrikkerne — jeg synes nu, det havde været rart, om Forhandlingerne med begge Parter havde været færdige, men det er en Sag for sig — og Resultatet var blevet det, at Dyrkerne skulde være rede til at kvitte af deres Tantième paa de omtalte 30 Øre, hvis der blev avlet mere og der blev Tale om Tab. Det kan lade sig høre, for det er selvfølgelig en Fordel for Dyrkerne at faa Lov til at dyrke et større Areal, men det er nu ogsaa en Fordel for Fabrikkerne at behandle Afrøde fra et større Areal. Og naar man ser paa, hvorledes den egentlige Kontrakt er — vi fik jo i Udvalget en hel Del at vide ud over, hvad der stod i Lovforslaget —, viser det sig, at efter at der er betalt 1 Kr. 80 Øre i Grundpris til Roedyrkerne, skal der udbetales 5 pCt. af Fabrikernes Aktiekapital, som er paa 22½ Mill. Kr. Det er, om jeg saa maa sige, Grundprisen til begge Sider. Dernæst faar Roedyrkerne op til 30 Øre i Tantième, og saa faar Fabrikkerne yderligere 1 pCt., hvorefter Staten tager Resten, som bliver henlagt til en Fond. Nu er Spørgsmaalet: Kan man sidestille 1 Kr. 80 Øre til Dyrkerne i Grundpris med 5 pCt. til Fabrikkerne og saa alligevel have Ret til at sige: Nu tager vi noget af de 30 Øre af Dyrkernes Tantième, men giver fremdeles 5 pCt. forlods til Fabrikkerne? Er det i Tider som disse ikke lovlig flot at tilsikre Fabrikkerne 5 pCt. af deres store Aktiekapital først? Vilde der ikke være Grund til i disse Rentenedsættelsens Tider, som vi alle sammen lever i — frivilligt eller nødtvungent, det er forskelligt —, at sætte Fabrikernes Førstehaandsudbetaling ned til 4 pCt.? Saa vilde der være Mulighed for, at Dyrkerne i Tilfælde af en stor Avl fik deres Tantième lidt mindre beskaaret.

Jeg sagde i Fjor, at jeg synes, der kunde være Grund for Ministeren, fordi han i denne Lov faar saa mange Beføjelser og

Bemyndigelser, til at have et sagkyndigt Udvalg ved sin Side, naar Loven skal føres ud i Livet, eller eventuelt et politisk Udvalg, hvad jeg nu ikke vilde anse for saa godt, men jeg afstod fra at stille Krav derom, fordi Ministeren i Udvalget kom med saa udførlige Oplysninger, idet vi fik forelagt Kontrakter til begge Sider, ogsaa mellem anden og tredje Part. Hvis vi faar det igen i Aar, kan det ogsaa godt gaa an, og derfor vilde jeg tro, det var heldigt, om vi fik Lovforslaget i Udvalg, for at vi der kunde drøfte et og andet. Naar vi nu skal sørge for, at Sukkerordningen kommer til at hvile i sig selv, og paalægger de paagældende Parter nogen Garantiforpligtelse, kunde jeg tænke mig — og jeg kan ikke tro, at Ministeren heller vilde være uvillig til at forhandle om dette —, at man foretog en lille Forandring, saaledes at Kapitalen kom til at bære lidt mere af Risikoen og Dyrkerne lidt mindre.

Det er, hvad jeg finder Anledning til at sige nu, men under Forudsætning af, at vi faar Lovforslaget til en kortvarig Behandling i et Udvalg — længe skal vi ikke tumle med det, for Loven skal jo helst være færdig i god Tid —, kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til en velvillig og hurtig Behandling.

Larsen-Badse: Det er jo fuldkommen rigtigt, at dette Lovforslags Tekst er meget kort og nem at overse, og jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling. Der er ikke Anledning til at gøre mange Bemærkninger. Lovforslaget gaar ud paa at fortsætte en bestaaende Ordning, som efter alles samstemmende Udtalelser har virket efter sit Formaal, og virket paa en ganske fortræffelig Maade. Forholdene er desværre ikke endnu saaledes, at man i en overskuelig Fremtid kan tænke sig paa dette Omraade at vende tilbage til de gamle Tilstande med Overenskomster, afsluttet mellem Roedyrkerne og Sukkerfabrikkerne uden Statens Medvirken.

Da den nu bestaaende Sukkerordning i sin Tid førtes ud i Livet, skete det ikke uden Betænkelighed eller Modstand fra mange Sider, men heldigvis gik de Spaadomme, som dengang lød, ikke i Opfyldelse. Det er et ganske mærkværdigt Tilfælde, vi her staar over for, thi det viser sig, at paa eet Omraade har Forudsætningerne svigtet, idet Høsten er blevet meget for stor. Det er for saa vidt noget nyt — noget behageligt nyt, maa jeg vel sige —, thi om de 40 000 t, som er tilovers, gælder vel, at de alle er ren Fortjeneste, hvad man saa end til sin Tid skal sælge dem til. Vejr-